

DEBS DRÖM

BERÄTTELSE

av

JACK LONDON

(Forts. fr. föreg. nr.)

"Ni missager er lika mycket ni som Hanover, när ni vill göra inifrån på moralens område. Jag har inte sagt att någon är rätt eller orätt. Jag tycker att alla människors är rätt, och det enda som retar mig är att ni jämför er med, när ni ligger under, och att betarna i sin tur missandla er. Naturligtvis har jag haft nytta av de bekända misshandlingarna och tack vare er, mina herrar, har jag ej behövt smutta mina händer med det ruskiga arbetet. Det har ni gjort i mitt ställe, inte därför att jag är bättre än ni, utan därför att min far och hans bröder har efterlämnat en massa pengar åt mig att betala er för ert smutsiga hantverk."

"Om det är er menighet att insinuerar," började Brentwood med detta. "Akta er — ni vill väl inte ha allting i uppdrag," avbröt Bertie övermodigt. "Det tjänar till ingenting att uppträda som lyckare i den här tjuvskolan. Det stora och upphöjda är fullkomligt i sin ordning vad tjuvarna, ynglingar och äldre, och sådana skolor beträffar — där hör det till spektaklet. Men låt oss för himlens skull låta bli att spela den rollen inför varandra. Ni vet, och ni vet också att jag vet vilket jobbet, som bedrövs under byggnadsarbetarnas strejk förra hösten — vem som har upp pengarna, vem som utförde arbetet och vem som drog vinsten av det hela." Här blev Brentwood mörk i ansiktet. "Men vi är alla lika stora kalsupare och det bästa vi kan göra är att lämna tornen ända under våra debatter. Jag upprepar vad jag sagt förut — fortsätt spelet, håll ut till sistas möjlig, men skrik för all del ej när det gäller ert eget skinn."

När jag avslutade mig ifrån dem, hade Bertie ånyo kommit i farten med att påstå sin omgivning genom de allra allvarigaste uttalanden angående situationen. Han påpekade den brist på förnödenheter, som redan hade gjort sig kända och frågade vad de ämnade ta sig till med det. En stund senare träffade jag honom i kapprummet, vi ämnade båda gå vår väg och jag bjöd honom att åka i min bil.

"Det är ett stort drag den här strejken," sade han, medan vi färdades fram genom de till trängsel fyllda, men det oaktat fullkomligt lugna gatorna. "Det är ett slag som kommer att kallas. Arbetsarna ha överrumplad oss och träffat vår väkare punkt — mager. Jag tänker ge mig av från San Francisco. Lyd mitt råd och gör det samma. Corb. Bäst att styra kurs utåt landsbygden — vart som helst. Där måste utskärna vara bättre. Samla ihop en massa förädd och åka er ned i ett tält eller en koja någonstans. Snart kommer det inte att finnas annat än svält här i staden för sådana som vi."

Hur rätt Bertie Messner hade i sin förutskälda kunde jag aldrig tänka mig. Jag ansåg honom vara alarmlöst. Vad mig beträffar var jag nöjd med att stanna kvar och bevittna skamtets vidare utveckling. Sedan jag hade lämnat av Messner, för jag icke hem utan fortsatte jakten efter föda. Till min överraskning fick jag höra att de små butikerna där jag hade gjort mina uppköp på morgonen hade sålt slut på allt. Jag utsträckt nu min forskningsfärd till Potrero och den gamla turen att komma över en låda lins till, två påsar vetemjöl, tio skåpund grämsmjöl — vilket jag kunde duga åt tjäna — en låda konserverat oxkött, och två lädrot-mater. Det såg nästan ut som om det åtminstone skulle bli en tillfällig brist på matvaror och jag lyckönskade mig till det praktiska förhållande jag hade skaffat mig.

Följande morgon fick jag mitt kaff som vanligt på sängen och jag saknade den dagliga tidsningen i högre grad än gräddan. Det var denna brist på kaff som var den största orsaken till min förtvivlan. Arbetarna togos till hjälp och en del kända föreningsmedlemmar blev avvisade, men detta betydde icke mycket. Vad som gjorde saken än värre var att styrelsens bogsghästar, som försatt livsmedel från arméns depåer på Mare Island till Angel Island snart gjorde den upptäckten att där

samma tillstånd som i San Francisco. Allting var hämmat av strejken. Alla de små butikernas förädd hade lämnats av överklassen. Och fullkomlig ordning rådde. Men vad tilldrog sig emellan i övriga delar av landet? I Chicago? I New York? I Washington? Antagligen precis det samma som hos oss, tänkte vi — men att vi icke visste det med säkerhet irriterade oss.

General Folsom hade emellertid någonting nytt att berätta. Man hade gjort ett försök att placera armételegrafer på telegrafstationerna, men trädarna hade blivit avskurna åt alla håll. Detta var den enda oelagliga handling, som de strejkande hittills begått och att den var avtalad med emellan var han fullt övertygad om. Han hade genom förtrodda telegrafister i Benicia och linjerna bevakades genast hela vägen till Sacramento. En enda gång hade man också för något ögonblick lyckats komma fram till Sacramento, men så hade trädarna åter avskurats. General Folsom sade att dylika försök att öppna förbindelser hade gjorts överallt, men han tröt sig från att säga huruvida försök skulle lyckas eller ej. Vad som bekymrade honom, var trädarnas avskärning — han kunde icke tro annat än att detta var ett viktigt led av en djupgående arbetarkonspiration. Han var också ledsen över att styrelsen icke för länge sedan hade gjort allvar av det föreslagna inrättandet av en kedja trådlösa stationer.

Dagarna kommo och gingo, och en tid framåt voro de ganska långsträcka. Ingenting hände. Intresset hade slappnat. Gatorna voro icke längre så fulla av folk. Arbetsklassen brödde sig ej längre om att komma uppåt staden för att se hur vi togo strejken. Och man såg icke till så många automobil. Alla reparationsverkstäder och garagar voro stängda, och när en bil blev skadad, kunde den ej längre användas. På min gick kopplingen sönder, och jag kunde omöjligt få den lagad, varken för kärlek eller pengar. Jag måste gå till fots, jag som andra. San Francisco låg som dött och visste ingenting om vad som tilldrog sig i den övriga delen av landet. Men på grund av att vi ingenting visste om detta, kunde vi dra den slutsatsen att den övriga delen av landet låg död som San Francisco. Tid efter annan var staden fullsatt av plakat — proklamationer från arbetarförbundet. Dessa plakat hade blivit tryckta månader fört och visat hur genomgående I.L.W. hade förberett sig för strejken. Vardens detaljer hade blivit utarbetad långt före strejkens utbrott. Ännu hade inga våldsgärningar förekommit, med undantag av att några trädskärare skjutits av soldaterna, men slumkvarternas innevånare svulste och började bli olycksbådande oroliga.

Affärsmännen, miljonärerna och yrkesidkarna höllo sammankomster och resolutioner uppsatte, men det fanns ingen möjlighet att bringa dessa till allmänhetens kännedom. De kunde icke ens få dem tryckta. Ett resultat av sammankomsten blev emellertid att general Folsom övertalades att lägga militärisk beslag på alla grosshandelsaffärer och på alla mjöl, kryddor och matvarugräsiner. Det var hög tid att detta var gjort, ty bristen på födoämnen började bli kända i de rikas hem och det blev nödvändigt att ordna ordning av varor. Jag visste att mina tjänare begynte se misslyst ut — och det var förvånande, vilka hål de gjorde i mina förråd. Efteråt märkte jag, att de alla stulit från mig och att var och en hade gömt undan en god del proviant för egen räkning.

Men med upptäckten kom nya bekymmer. Det fanns ej mer än så mycket födoämnen i reserv i San Francisco, och i bästa fall kunde det icke räcka länge. Arbetarförbundet hade sin särskilda tillförsel, det visste vi, men hela arbetsklassen inlämnade sig det oaktat vid utdelningen. Följden blev att de av general Folsom beviljade förråden smälte ihop med farlig snabbhet. Hur skulle soldaterna kunna skilja mellan en luggelstillsmedlärers man, en medlem av I.L.W. eller en innevånare från slumkvarteren? De stas kategrin skulle ha föda, men soldaterna kände icke alla stadens medlemmar av I.L.W. och ännu mindre deras hustrur, söner och döttrar. Arbetsgivarna togos till hjälp och en del kända föreningsmedlemmar blev avvisade, men detta betydde icke mycket. Vad som gjorde saken än värre var att styrelsens bogsghästar, som försatt livsmedel från arméns depåer på Mare Island till Angel Island snart gjorde den upptäckten att där

Dr. Thomas
Elektiska
Ola
för människor
och djur.

UTI ÖVER
60 ÅR DET
POPULÄRA
MEDLET
FÖR HÖSTA
FÖRKYLNING,
VRICKNING,
SÄR,
SKAVSÄR,
LAM RYGG,
ETC.
Få det äkta
PRIS
35c. överallt.

Icke fanns mera att förstå. Soldaterna måste nu erhålla sina rationer från de konfiskerade förråden och till dem utdelades allting först.

Början till slutet var i sikte. Vård begynte att framträda. Lag och ordning begynte försummas och jag måste tillstå att det skedd först bland slumkvarternas befolkning och bland de högre klasserna. Arbetarorganisationen låt ingenting komma sig till i detta avseende. Och den kunde ju också mycket väl hålla sig till ordning — den hade tillräckligt att åta. Jag kommer en eftermiddag på klubb, där jag fann Halstead och Brentwood viskande med varandra i ett hörn. De togo mig med i spekulations. Brentwoods automobil var ännu i full ordning och de ämnade sig ut för att stjäla kreatur. Halstead hade en lång slaktarkniv och en köttkyl. Vi begåvo oss utom stadens utkanter. Här och där gick kor på bete, men de vaktades alltid av sina ägare. Vi fortsatte vår späningsfärd utmed stadens gränser, och på höjden nära Hunters Point träffade vi på en ku som vaktades av en liten flicka. En kalv följde efter kon. Vi ålände icke bort någon tid på preliminär. Den lilla flickan sprang skrikande sin väg medan vi slaktade kon. Jag utlämnar detaljerna, ty de voro ingalunda behagliga — vi voro orovna vid dylikt arbete, och vi utförde det som kläpar.

Men mitt under det vi arbetade med den raskhet som fruktan förläran, hörde vi höga rop och sågo en hop män komma springande emot oss. Vi lämnade vårt rov i sticket och togo till fötterna. Till vår förvåning blevo vi icke förföljda. Då vi sågo oss om, upptäckte vi att de nykomna skuro upp kon. De hade varit ute i samma ärende som vi. Men nu beraknade vi att rovet kunde räcka till åt oss alla och vi lämnade genast tillbaka. Vad som följde trosas all beskrivning. Vi slogos och sletos om köttstyckena som vilddjur. Jag kommer ihåg att Brentwood visade sig som ett riktigt vild djur, han fräste och glävlade och hotade att mord ej skulle vara långt borta, om vi inte finge vår andel i bytet.

Och vi höllo just på att få den då vi överraskades av ett nytt våldsam utbrott. Denna gång var det I.L.W.'s fruktade ordningsmän som störde oss. Den lilla flickan hade hämtat dem. Det var ungefär ett tjugotal män väpnade med pispor och klubbor. De fick oss hoppade upp och ned i förgelse och tårarna strömmade ut för hennes kinder, medan hon skrek:

"Ge dem bara! Killa dem! Den där fulingen med glasögonen — det var han som gjorde det. Slå'n på katten! Ge honom grundligt!"

"Fulingen med glasögonen" var jag och nog fick jag också åtkälliga "slag på katten", men jag hade sinnesnärvaro nog att stoppa glasögonen i fickan förut. Sakort är, att vi fingo ordentligt med smärta innan vi skingrades åt olika håll. Brentwoods näsa blödde och tvärs över en kind, medan Halstead ett eldtrött märke efter ett piskarp.

Och se — när det var slut med följelsen och vi hade hunnit till bilen, stod den förskrämda kalven gömd bakom en snämma. Brentwood vinkade åt oss att vara försiktiga och smög sig på honom som en varg eller en tiger. Kniven och köttkylan hade lämnats kvar under slagmålet, men Brentwood hade ju alltid sina händer och han rullade flera gånger runt med den staccade kalven, innan han lyckades styra den. Vi slängde kalvet upp i bilen, höljde över det med en filt och stynde kurs hemåt. Men våra olyckor hade bara begynt. Ännu en hjuling sprang för oss. Det fanns ingen möjlighet att laga den, och det började bli skumt. Vi lämnade bilen åt sitt öde, och Brentwood stapplade på i spetsen för oss med kalven, insvept i filten, slängd över axlarna. Vi måste tuta om att bära kalven, ty den var nära att taga livet av oss. Så upptäckte vi att vi gått vilse. Efter flera timmars mödosam vandring råkade vi ut för en flock kringsträskare. De tillhörde icke I.L.W. och jag antar att de voro lika hungriga som vi. I alla händelser togo de kalven och trakterade oss i stället med smör. Brentwood över som en galning hela den återstående delen av vägen hem och han såg icke heller bättre ut än en sådan, med sina sönderslitna kläder, sin uppsvallda näsa och sina nästan igenmurade ögon.

Efter detta förekom det inga kreaturidder vidare. General Folsom skickade ut sitt krigsfolk för att konfiskera alla kor, och hans folk ått upp det mesta köttet med tillhjälp av milisen. Man kan icke klandra general Folsom för det. Det var hans skyldighet att upprätthålla lag och ord-

ning, och detta gjorde han genom att använda soldaterna, varför han naturligtvis först och främst var tvungen att ge dem vad de behövde att kunna leva.

Vid denna tid var det som den stora paniken inträffade. De förmögna klasserna begåvo sig skyndsamt på flykt från staden och de fattigaste smittades av exempel och rusade i vild forskräckelse utåt landsbygden. General Folsom var helt beaktad. Det ansågs att minst 200,000 människor hade övergivit San Francisco och därigenom blev problemet av de återstående underhåll anseeligt förenklat. Jag kommer mycket väl ihåg den där dagen. På morgonen hade jag ätit en brödkant. Halva eftermiddagen hade jag stått i kön och väntat på min andel av upptöptionsordning, och sedan det blivit mörkt kom jag hem trött och o-lustig, medförande en fjärdels ris och en bit fläs. Brown mötte mig vid in-
gången. Han ansågs hade djupa flöror och han såg mycket uppskrämd ut. Allt det övriga tjänstefolket hade flytt, berättade han. När vi ensam kvar, jag blev röd över hans trofasthet och när jag hörde att han icke åtit någon ting på hela dagen, delade jag min föda med honom. Vi kokade hälften av risgröten och gömde det övriga till morgondagen. Jag gick hungrig till sängs och kastade mig oroligt fram och tillbaka i sängen hela natten. På morgonen fann jag att Brown nu också övergivit mig och — vad var värre — han hade stulit det som funnits kvar av risgröten och fläsket.

Den handfull män, som möttes på klubben denna förmiddag hade en dystr uppsyn. Där fanns ingen servering alls. Den sista av tjäna var försvunnen. Jag lade också märke till att allt silver var borta, och jag hade en stor tagit vägen. Tykligen hade icke tagit det, som jag förmodar av det skälet att klubbmedlemmarna kommit före dem. Deras sätt att realisera det var helt enkelt. Söder om Market Street där I. L. W. hade sina bostäder lämnade husmödrarna praktiska måltider i utbyte mot silvret. Jag gick tillbaka hem. Ja — mitt bordsilver var också försvunnet. Allt utom en massiv bägere. Jag svepte in den och bar den gilt bort, söder om Market street.

Jag kunde mig bättre sedan jag åtit och vände om till klubben för att få höra om man visste någonting nytt om situationen. Hanover Collins, och jag kom till klubbens dör. Hanover Collins, som hade en stor transporteringsaffär, då hade släppt trehundra draghastar lösa. Beräknar man dessa djurs värde till i medeltal femhundra dollars så representerade de en summa av 150,000. Först hade han hoppats att få tillbaka de flesta av hästarna efter strejkens slut, men det lyktade så att han aldrig fick igen en enda. Allsammans blevo dödade och uppnatta av flyktingarna från San Francisco. Och vad det beträffar, så hade man redan begynt slakta arméns mulor och hästar, till människoföda.

Lyckligt nog för Dakon hade han haft ett riktigt förråd av hö och havre förvarat i sin stallbyggnad. Vi lyckades få tag i fyra säddar och fann hastarna livliga och i god kondition, men egentligen ovana att bära ryttares. Jag kommer ihåg hur det såg ut i San Francisco då vi färdades genom gatorna efter jordbävningen, men det juvarande San Francisco var oändligt mycket bedrövligare. Det var ingen naturrevolution som hade föroarsakat detta, utan det var det tyranni, som utövades av arbetsföreningarna. Vi red förbi Union Square och genom de distrikt där teatrar, hotell och stora affärshus voro belägna. Gatorna lågo öde. Här och där stod en automobil, som lämnat där den hade gått sönder, eller där besittaren hade tagit slut. Innet tecken till liv syntes förutom en och annan poliskonstapel och soldaterna som stodo på vakt vid banker och offentliga byggnader. En gång råkade vi på en medlem av I. L. W. som klustrade upp deras senaste proklamation. Och vi stannade för att läsa den.

"Vi ha iakttagit fullkomlig ordning under strejken", lydde plakatet, "och vi skola upprätthålla samma hållning ända till slutet. Detta slut kommer då våra krav blivit tillfredställda och det skola de bli då vi genom svält ha tvingat våra arbetsgivare till underkastelse, såsom vi ofta ha genom svält tvingats till underkastelse." "Alldeles vad Messner sagt," förklarade Collins. "Och jag för min del är färdig att ge mig när som helst, om de bara ville unna mig tillfälle till det. Jag har intet ått ett enda mål på en bel evighet. Undrar just hur hästkött kan smaka?"

Efter en stund stannade vi för att läsa ett annat plakat. "När vi antaga att våra arbetsgivare äro villiga att ge sig komma telegraflinjerna åter att öppnas och slutas i förbindelse med Förenta Stateras arbetsgivareassociation. Men inga andra meddelanden än sådana som röra fredsbestämmelser bli expedierade."

När vi antaga att våra arbetsgivare äro villiga att ge sig komma telegraflinjerna åter att öppnas och slutas i förbindelse med Förenta Stateras arbetsgivareassociation. Men inga andra meddelanden än sådana som röra fredsbestämmelser bli expedierade."

MÄN!! FLICKOR!!

BLIVEN VÄNNER

Före en er med vår vänskap-klubben, MEDLEMMAR I VARJE STAD (både könen). Vi sätta er i korrespondensförbindelse med många intressanta och förtjusande vänner av alla nationer: franska, iriska, engelska, tyska, hawaii-ska, etc. både män och kvinnor. Många äro förmögna eller komma att ära. AVGIFT 75c per år, 3 år \$2.00. Detta omfattar personlig uppmärksamhet med fullständig medlemsprivilegium och FRI subskription av vårt "FOLD" magasin. De skickas ledande publikation för den period ni förenat er. Detta magasin är fullt av annonser från medlemmar, som äro ensamma och önska korrespondera med er för förståelse, utbyte av åsikter etc. Speciellt försöksanbud till den 10 mars, 1923.

SEX MANADER 50c.
Tillfredsställelse garanteras.
"FOLD" MAGAZINE
Madison Square Sta., N. Y. City, New York.

Vi fortsatte över Market Street och färdades sedan genom arbetarklassens distrikt. Här voro gatorna ingalunda öde. Där stodo medlemmar av I. L. W. i grupper ute på gatorna eller lutade över gräsgårdarna. Glada, välförda barn lekte överallt och fulla husmodrar suto och pratade på yttertrapporna. Alla betraktade oss med road uppsyn. Små barn sprungit efter oss skrikande: "Hej, hej — ni inte hungriga nu?" Och en kvinna som satt med barn vid bröstet ropade till oss: "Hör på Tjockis, — av mej kan ni få ett gott mål för skridskorna ni har där — förstärkt och potatis, vinbärsele, vitt bröd, konserverad smör och ett par kopparkaffe."

"Har ni märkt under senaste dagarna," sade Hanover och vände sig till mig "att man inte har sett en enda hund ströva omkring på gatorna."

SKANDINAVISK ADVOKAT
O. C. BONESS, B.A.
BARRISTER & SOLICITOR
106 Adams Bldg., Edmonton, Alta.

Jag hade lagt märke till det, men icke reflekterat över det förut. Det var verkligen hög tid att komma från den olyckliga staden.

(Forts.)

Mera behövt. — Hur går det med dina läxor?
— Jag läser allt vad jag kan.
— Du skulle hellre läsa det du inte kan.

Realistisk dröm. Två bondfrögar, Nils och Ola, hade besökt marknaden och kommo hem i välplågat tillstånd. Ola skulle kinesi hos Nils, och för att få bättre plats i den smala sängen, lade de sig skaföttes.

På natten drömde Nils, att han var inne i handelsboden, där han blev blundad på en cian. Han tyckte att han tänkte den och såg av alla krafter, men fick ej någon rök av den — den var tydligen försk, ty den kändes både mjuk och fuktig. Han beslöt då att bita av ett stycke för att få bättre drag i den, men vaknade i detsamma vid att han fick en spark av Ola, som satte sig upp i sängen och skrek:
— Vet du inte hut, karl! ska du bita av mej stortån!

MAPLE LEAF HOTEL

MOOSE JAW, SASK.

är ett gott hotell för skandinaver.

Goda rum och moderata priser.

Mitt emot C.P.R. station.

MRS. LARSON

Ägarinna

Copenhagen

TUGG-TOBAK

Gjord af den mest utvalda, rika, saftiga bladtobak — garanterad absolut ren.

Detta är asken, som giver eder världens bästa tuggtobak.

MIDNATT-SOLENS LAND LURAR

NORDBON TILLBAKA TILL

GAMLA LANDET

Skall ni göra en tripp hem till Sverige i sommar?

I så fall sätt er i förbindelse med oss, och vi vilja med största beredvillighet giva alla nödvändiga upplysningar. Vi representera alla de skandinaviska såväl som andra ångbåtslinjer, varför ni kan vilja emellan den nu så populära Svenska linjen eller den Norska och Danska. Eller ni kan resa med de canadiska eller engelska linjerna via England, Tyskland eller Frankrike.

Massor av svenskar komma i sommar att resa hem på besök, och samtidigt besöka den storartade jubileumsutställningen i Göteborg. Denna utställning kommer att draga folk från alla länder, och kommer att pågå från den 8 Maj till den 30 September.

Passa på tillfället att se denna storartade utställning och samtidigt göra ett besök i gamla Sverige.

Önskar ni någon släkting eller vän

att komma hit? Om ni skall sända dem biljetter, stå vi även till tjänst med all hjälp och de upplysningar ni behöver.

Vi bistå vid anskaffandet av pass för dem som önska resa till eller från Sverige.

Alla förfrågningar besvaras med nöje. Men vi göra detta med det mål för ögat, att vi önska sälja biljetterna till dem av våra landsmän, som göra dessa förfrågningar.

När ni sänder pengar till Sverige,

sänd dem genom oss. Vi vilja framhålla, att pengar, som avsändas genom oss, garanteras absolut emot förlust. Alla panningeförsändelser, som komma till oss, äro inom 24 timmar efter dess mottagande på väg till sin bestämmelseort.

Som den svenska kronan nu står i pari, är det ett ypperligt tillfälle för svenskar att placera sina pengar i norska banker. Därigenom kan man genom skilnaden i kursen göra cirka 30 procent, och dessutom betala bankerna därstädes ungefär sex procent ränta å insatta sparbanksmedel.

Sänd oss det belopp ni önskar sända i dollars, och vi utfärda "draft", betalbar i vilken som helst bank i Sverige, Norge eller Danmark.

VI HAVA TJUGO ÅRS ERFARENHET I DESSA AFFÄRER.

P.M. DAHL STEAMSHIP AGENCY

325 Logan Avenue. Telefon A9011 Winnipeg, Man.

"Pionjären bland de skandinaviska ångbåtsagenturerna i Canada"

BILJETTER TILL SVERIGE, NORGE OCH DANMARK. ALLA LINJER — ALLA ROUTER